

ÖRÖMHÍR

VIII. évfolyam 2. szám

2021. május-június

A zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia magazinja

„Jézus, nekünk adtál anyát...”

Katolikus hagyományunk számos olyan éneket és imát őrzött meg, amely Máriát nemcsak úgy szólítja meg, mint Isten anyját, hanem mint a mi égi Édesanyánkat. Május hónapban különösen is fontos erre a tényre odafigyelni. Máriában anyát kapunk. Az anyaság nagy értékét, ajándék voltát domborítja ki az a tény, hogy miközben nem győzünk hálát adni a földi édesanyáknak, akik nekünk biológiai életünket adták, az Egyházra is anyaként tekintünk, így is nevezzük: Anyaszentegyház, hiszen az Egyház által kapott kereszttség szentségében születtünk újjá vízből és Szentlélekből. És emellett még Máriát is anyánknak tudhatjuk, hiszen Jézus rendeléséből, amelyet a keresztfán függve Szent János apostolnak mondott, valamennyien gyermekei lettünk Szűz Máriának és egyúttal nekünk is Anyánk lett ő. De egy nemzet gyermekeként anyaként tekintünk hazánkra, amelyet Kőlcsey soraival, nemzeti imádságunkban is megfogalmazva, oly sokszor bántottunk: *„Hányszor támadt tenfiad Szép hazám kebledre, S lettél magzatod miatt Magzatod hamvvedre!”*. Nyelvünket anyanyelvnek tartjuk, amelyet idegen szavakkal, trágár kifejezésekkel oly könnyen elrútitunk. És a földet, amelyet Ádám óta arcunk verejtékével művelünk, anyaföldnek tartjuk, amely egykor majd ismét magába fogad bennünket is és a szívébe zár, hányszor szennyezzük, ökológiai lábnyomunkat óriási lábbelivel mintázva rá.

Több anyának vagyunk így gyermekei. Miközben ez nagy ajándék, hiszen általuk a kegyelmek különböző csatornáit látjuk hozzánk vezetődni, ez egyben felelősséget is ró ránk. Milyen gyermeke vagyok én e három Anyának: földinek, éginek, egyházinak? Hányszor belekarmolt a csecsemő az anya testébe, miközben ő táplálta, ringatta? Hányszor rázza

öklét a hűtlen gyermek az ég felé, égi Édesanya felé? Hányszor vagyunk hűtlenek Egyház-anyánkhöz és hányszor futunk hozzá „csak egy ügyintézésre”?

„És vígság töltse el Szentanyánkat, az Egyházat” – énekeltük áprilisban a húsvéti gyertya fényénél, megfogalmazva igazi vígságunk és örömről: Jézus halálán aratott győzelmét, feltámadását, az emberi nem megváltását. Májusban újra kellene énekelnünk e sorokat, de most már úgy, hogy méltó, szép, becsületes, igaz, tisztességes, stb. életünk miatt „vígság töltse el” anyánkat, az Égit, a földet, az édeset vagy a nevelőt, az egyház formáját, a nemzetet, a nyelvün-

ket és beszédünket, a földünket, és mindent, mit megbecsülésünk jeleként anyának hívunk!

Mostani lapunkban lazább, vagy szorosabb köteléssel az „anya” témakör köré csoportosítottuk írásainkat. Így vallanak hittanosok, kismama, édesanya, nagymama. Ezért fogalmazza meg gondolatait Mária-tiszteletéről egy papnövendék, mesél valaki zarándoklatairól, és emiatt vetünk egy újabb pillantást templomunk egyik „kincsére”, a Mária szoborra.

Legyünk hálásak az anyáknak, de ne csak anyák napján, hanem életünk minden napján!

Egy meg nem valósult Interjú Nagy Péter atyával

Február hónapban, a szokásos 13-i engesztelő alkalmunkon Nagy Péter atya volt a vendégünk. Akkor kértem fel egy interjúra, amelyet májusi számunkban szerettem volna közre adni. De a gondviselés különös rendelkezése közbe szólt...

Már ittlétekor érezhető volt beszédén, hogy nincsen egészen jól: a levegőt feladva vette, hangereje nem a megszokott volt, és ereje sem a tőle megszokott dinamizmusú volt. Ezt ő nem igazán fogadta el. Aztán jött a hír, hogy szívbetegsége rákoncátlankodik, veséje is leállt. De ekkor még nagyon bizakodóak voltunk, hogy talán az egészségügy helyre tudja hozni azt, amit az orvosi nem figyeléssel mi, emberek elrontunk. De jött a hír, hogy nagyobb gond is van: COVID. És Péter atya állapota romlott, a gépek is kevésnek bizonyultak. Május 5-én este hazatért Teremtőjéhez, fáradt teste végleg megpihent. De a kérdések megválaszolatlanok... Vagy mégsem! Februári prédikációját hangfelvételtől lejegyezve közöljük.

A TERVEZETT INTERJÚ KÉRDÉSEI:

1. Nagy öröm volt, hogy elfogadta a februári engesztelő esténkre szóló meghívást! Mégis meglepett, ahogyan a szentmisét kezdte, mintha mi tettünk volna szívességet azzal, hogy meghívtuk. Miért érezte úgy, hogy „nagy adósságot kell törlesztenie”?

2. Miért tartja küldetésének, hogy engeszteljen, hónapról-hónapra segítse engesztelő alkalmainkat azzal, hogy gyóntatói szolgálatot vállal?

3. Miben látja a kertvárosi templom és az ide tartozó közösség küldetését?

4. Égi Édesanyánkhöz, Máriához papi szolgálatában is szoros szál kapcsolja! Miként emlékszik vissza a csendes évekre?

5. Hogyan kell kiformalni a helyes Mária-tiszteletet a Krisztuskövető emberben?

És Péter atya mostani, minden kérdést felülíró szavai álljanak itt válaszként arra az egyetlen kérdésre, amelyet

ő tett fel nekünk: „Miként élhetek tiszta szívű emberként?”

Az első gondolat, amit fatimai engesztelő esténkre hoztam, s amivel meg szeretném ajánlani mindannyiukat, a következő: Nagy adósságunk van! Mégpedig a Jóisten felé. És ez a nagy adósságunk nem a bűneink. Mert a kísértés óriási, mi pedig túl gyengék vagyunk. Legnagyobb adósságunk a bűnbánatunk, mert erre mindig megvan a lehetőségünk. És van, amikor..., sőt sokszor nem úgy élünk vele, ahogy lehetne. Ezért most, fatimai esténken a szentmise elején a hozzánk lehajló Üdvözítőre tekintünk fel őszinte bűnbánattal, mert Ő hozzánk végtelen irgalmával hajol le. Tehát törlesszük adósságunkat! A bűnbánat a mi nagy adósságunk. Ezt tegyük most, szentmisénk kezdetén!

Drága, jó Testvérek!

A Jóisten csodálatos világot teremtett. Nézzük csak meg

az anyagvilágot, növényvilágot, állatok világát és magát az embert! És mindezt szeretetből tette, hogy életünk legyen. És amikor megalkotott mindent szeretetből, akkor a következő felszólítást adta: „Szaporodjatok és sokasodjatok! Töltsétek be! Hajtsátok uralmatok alá a földet!”

A neves, magyar származású Szentgyörgyi Albert, amikor ezt a felszólítást jól értette Isten ajkán, következőképpen válaszolta meg a Jóistennek: „Istenem, engedd, hogy társaid legyünk ez alkotásban! Megértsük és megszépítsük a te kezed munkáját! Hogy ez a Föld biztos otthona lehessen örömek, békének, boldogságnak és szeretetnek.” Micsoda jelentős, szép szavak! Isten teremtő szeretetét a világ továbbteremtésében megválaszolva a teremtett ember ajkán. Valami csodálatos! És még sokan társultak ehhez – az Isten akarata szerint – a világ szép továbbteremtésében. Emberek. De ezt nem mindenki így csinálja.

Ha szétnézünk a világban, akkor azt látjuk, hogy vannak, akik a Jóisten alkotta ezen, teremtett világát továbbalkotják az örök élet reményében, és vannak, akik pedig pusztítják. Nézzük csak meg ezt a vírust, ami a világban tombol és amitől rettegünk. Ma már, aki egyáltalán gondolkodik, odafigyel, széttekint a világban, mindenki egyértelműen tudja és látja, hogy ez a vírus, amitől rettegünk, ez laboratóriumban készült. Sötét erők akarata által. Olyan szándékkal, hogy pusztítsák a világot. Akkor nem is beszélve még az erőltetett migrációról, ami békés népek életét akarja tönkre tenni. A gender-programról meg nem is beszélve, amitől a hajam az égnek áll.

De hogy kerül bele ez a sok, sötét, bűnös dolog a mai prédikációba? Úgy, drága testvéreim, hogy ide, ma este, a Szűzanya fatimai üzenete okán, engesztelni jöttünk. Mit akarunk engesztelni? A világ bűneit. És az előzőkben arról beszéltem, hogy sötét erők által milyen rettenetes bűnök vannak ma ebben a világban. És valóban nagyon komolyan kell venni az engesztelést, az imaéletet, a bűnbánatot, a megtérést! Ahogy a Szűzanya megfogalmazza Fatimában, megfogalmazta Lourdes-ban, megfogalmazta Medjugorje-ben: Térjete meg! Engeszteljete! Rettenetes a világmindenségben a bűn. „Ha felrovd a bűneimet, Uram, ki fog előtted megállni?”

Drága, jó testvéreim!

De hogyan kell helyesen engesztelni? És kik azok, akik helyesen és jól engesztelnek? Ezt már az Ószövetség óta tudjuk. Ábrahám is jól tudta, akkor, amikor pusztulni készül Szodoma és Gomora, összekulcsolja a kezét, odafordul az Istenhez. És mit mond? „Ugye, Atyám, ha ötven igaz lesz, nem pusztítod el őket? Mit válaszol az Úr? Nem pusztítom el! De Ábrahám bölcs! Megy lefelé: ha negyven lesz, ugye nem pusztítod el őket? Harminc... Ha tíz... Nem fogom elpusztítani. Ma az a kérdés, hogy Zalaegerszegen hány igaz ember él? Az a kérdés, hogy itt, a szentmisén, hányan vagyunk úgy, akik Isten szemében igazak? Ma este az a kérés az elmélkedésünkben, hogy én magam igaz ember vagyok-e? „Ez a nép ajkával tisztel

engem, a szíve meg távol van tőlem!” Máshol meg mit olvasunk a kinyilatkoztatásban? „Ha templomba mész és útközben eszedbe jut, hogy valakinek panasa van elened, hagyd ott az áldozatot, menj vissza, békülj ki, utána gyere ide és engeszteljél!” Súlyos szavak! Jelentősek, engem tanítanak, értem szólnak! Arról van szó: legyen igaz ember, Isten számára ajándék itt a Földön, aki továbbteremt a világot az örök élet reményében!

Olvassuk, hogy pater Pio gyóntatószékébe bement valaki, elvégezte a szentgyónását, pater Pio meg nem oldozta fel. Azt mondta neki: „és ez a bűnöd, meg a másik, meg a harmadik, negyedik, az neked semmi? Menj ki szépen! Tarts őszinte bűnbánatot, térj meg, és annak szent komolyságában gyere vissza! És akkor feloldozlak.” A gyónónak ez az első kijövele a gyóntatószékből úgy történt, mint ahogyan bement: éppen olyan ronda volt. De, amikor másodszor ment, akkor igaz emberként jött ki. Tiszta szívvel. És ez óriási ajándék. Isten végtelen, irgalmas szeretete. Jaj, de sok pater Piora volna szükségünk, hogy megmeneküljön ez a világ!

Drága, jó testvérek!

Egyet ne felejtünk el életünk folyamán: – most, megöregedvén már élesen, tisztán látok – a tiszta szívű ember, az igaz ember kettős dologban verhetetlen. Az egyik az, hogy Isten szemében csillag ragyog, mint maga a Szűzanya, vagy akár pater Pio. A másik értéke, amiben verhetetlen, hogy tisztán lát ebben a világban.

Mit értek ez alatt? Ha hallgatom, vagy odafigyelek a fősodratú médiára, akkor éjjel-nappal tele van ferdítéssel, hazugsággal. Emberek tömegét vezeti az orránál fogva. Csak eggyel nem bír: a tiszta szívű emberrel! Azt nem tudja megvezetni! Miért? Mert „jól csak a szívével lát az ember, s ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan!” Hol kapni ezt a tiszta szívet? A Jóisten végtelen irgalma okán a gyóntatószékben, a megtérésben!

Testvérek!

Ezt az elmélkedésünket fejezzük be Toldalaghy Pál imájával, aki a következőképpen tudott szépen, jól imádkozni:

Emelj magasba, Istenem,
mint gyermekét az apja,
az édes fénybe hirtelen,
a mosdató magasba,
hogy tiszta és jó legyek,
hogy szeressem a szépet,
hogy láthassam a lényegét,
hogy lássak is, ha nézek!

Üdvözítő Jézusunk! Adj nekünk tiszta szívet, hogy élesen lássunk ebben a világban és szépen szolgáljuk magunk és sokak üdvösségét! Amen!

„Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtak vagytok” (Mt 11, 28)

Zarándoklat. Kinek, mit jelent ez a szó? Új barátság, kirándulás, egy jó kis kiruccanás, esetleg lelki felüdülés?

Istennek hála, nekem volt szerencsém sok kegyhelyet, zarándokhelyet felkeresni kis hazánkban, de távolabbi országokban is. A medjugorjei zarándoklatokról már korábban beszámoltam, az ott átéltekről, lelki ajándékokról.

1999 áprilisában eljutottam a Szentföldre. Ez volt az első utazásom Jézus és Mária földi országába. Rácsodálkozás volt ez a zarándoklat. Alig tudtam elhinni, hogy valóban ott vagyok. Mint egy kisgyermek, aki megkapja az ajándékot, izgatottan kerestem fel a szent helyeket. Csodálatos, kegyelmekben bővelkedő utazás volt. Örömteli, lelket simogató zarándoklat.

Aztán pár évvel később, mint utazási irodai szakember, másként tapasztaltam meg a zarándoklatot. Csupa kollégákból álló csoport, akik csak üzletet láttak ebben az utazásban. Én készültem. Kezemben a szentírással, előre bejelölt részekkel.

A „városnézés” az Olajfák hegyén kezdődött a Dominus Fleuit – az Úr sírt – kápolnánál. Kísérőnk szépen elmondta a tudnivalókat, ki és mikor építette a kápolnát. Már indultunk volna tovább, amikor kinyitottam a szentírást és felolvastam Lukács evangélista szavait. *„Bárcsak te is felismeréd legalább ezen a napon, ami békességre szolgál! Most azonban el van rejtve a szemed elől. Mert jönnek napok, amikor ellenségeid körülvesznek sáncokkal, bekerítenek és szorongatnak mindenfelől. Földre tipornak téged és gyermekeidet, akik benned laknak; nem hagynak benned követ követőn, mert nem ismerted fel látogatásod idejét.” (Lk 19,41-44)*

Furcsán néztek rám, hogy mit is akarok ezzel mondani. Az ő fejükben az járt, hogy milyen szép a kilátás a Kidron völgyre, a Templom hegyre, miként tudnak majd csoportokat

szervezni. Aztán lesétáltunk a Getsemani kertbe, átmentünk a Sion hegyre, és én mindenhol elővettem a szentírást. Pál apostol Timóteushoz írt levele adott erőt: *„hirdesd az evangéliumot, állj vele elő, akár alkalmas, akár alkalmatlan.”*

És így teltek a napok. Aztán elérkeztünk utunk utolsó állomásához, Názáretbe. Angyali üdvözlés bazilika altemploma, Mária szobája. Szinte erre épült minden. A bazilikában és kertjében az angyali üdvözlés különböző ábrázolásai, nemzetek szerint.

Mi ott vagyunk azon a helyen, a kis kápolnában, ahol elhangzott Gábiel köszöntő szava, Mária igenje, ahol az Ige testé lett. Az oltárnál a felirat: „Verbum caro hic factum est” az Ige testé lett ITT.... Mindenki elcsendesedett. Aztán letérdeltem az oltár előtt, és csendesen elkezdtem imádkozni az Úr anyaga imádságot. Egyedül, teljes lelki odaadottságban. Aztán észrevettem, hogy már nem egyedül imádkozom. Ketten, hárman, öten, tízen, sőt szinte az egész csoport velem együtt imádkozik.

Megértettem, hogy nekem ezért kellett eljőnnöm erre az útra. Számomra akkor, és ott, ez volt a legnagyobb ajándék, amit kaphattam. Akkor értettem meg igazán, hogy mit is jelentett az idegenvezető mondás: Senki sem megy vissza úgy a Szentföldről, ahogy ideérkezett. Valami megváltozik benne. Mária adott, én kértem. Mária szűzi méhét ajánlotta fel, én Mária tiszta szívét kértem. Ekkor fogalmazódott meg bennem egy fohász, amit azóta is, minden szentáldozás előtt elimádkozok. Ez volt zárandoklataim egyik legszebb ajándéka Szűzanyától.

„Egészen tied akarok lenni szeretett Úrnóm, mindennel amim van, és ami vagyok! Add nekem szívedet ó Mária, hogy a Te szíved tisztaságával fogadhassam szívembe Jézust!”

Fatima 2002. Akik elzarándokoltak Fatimába, tudják, hogy a bazilika előtti tér bevezető részénél indul egy 600 méteres, a tér kövei közé beépített, márványlapokkal kirakott út. Mielőtt a térre beléptünk volna rózsairat vett körül bennünket. Itt van a Szűzanya – mondta Tibi bácsi. Öröm és boldogságérzet töltött el bennünket.

Azt mondják, ez a távolság azonos a jeruzsálemi Via Dolorosa hosszával. Mi is elindultunk. Térden állva, imádkozva. 600 méter. Félúton már majdnem feladtam. A térdeim véresek voltak, alig tudtam vánszorogni. Nem vittem magammal fizikális terhet, ahogy az Úr vitte a keresztet. Saját bűneimet, lelki kétségeimet, szerettem testi betegségeit vittem.

Ahogy körbenéztem, zarándok testvéreim ugyanúgy elcsigázottak voltak. Szemmel, és a kezünkben lévő rózsafüzérrel erősítettük, bátorítottuk egymást. Volt, aki csendesen sírt, talán a gyermekéért imádkozott. Aztán feltekintettem a szemközti bazilika két oldalán lévő Ferenc és Jácinta képére. Segítséget kértem a gyermekektől. És akkor, mintha valaki átölelt volna, erőt kaptam. Éreztem, tudtam, hogy a gyermekek közbenjárására a Szűzanya jött segítségemre. Csodálatos rózsairatot éreztem, mint amikor a térre beléptünk. Az Ő anyai szeretete, ereje ismét megmutatkozott életemben.

Újabb, nagy ajándékot 2010-ben, az olaszországi Lancianoban kaptam, az Oltáriszentség csodája színhelyén. Az oltár mögötti kis kápolnában volt a szentmise. Egy üvegablakon át pont ráláttam az ereklyére. A Miatyánk imádsága közben oda kellett nézmem. Belém hasított a felismerés: „Mindennapi kenyeryünket add meg nekünk ma” Ott volt előttem, szemmel láthatóan! Igen, EZ a mi mindennapi Kenyerünk! Ezt korábban is tudtam, hittem, de itt vált igazán valósággá! Ahol Jézus van, ott van Szűzanya is! Hiszem, hogy ő irányította figyelmemet Szent Fiára! Nagy ajándék volt, amit méltatlanságom ellenére újra megtapasztalhattam. Azóta is, minden szentmisében a Miatyánk imádkozása során tekintetem az oltárra irányul, ahol a mi mindennapi Kenyerünk, az Örök táplálék, lelkünk Orvossága kel életre. „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik

fáradtak vagytok, és terhek alatt görnyedtek, én felüdítlek titeket!” Ez legyen földi életünk, zarándoklatunk igazi célja. Minden napunk legyen egy lépés az örök élet felé! Jó zarándoklatot testvérek!

Mária által Jézushoz

A Mária-tisztelet nem igazán jeleskedett az életem első felében. Amikor első éves gimnazista voltam az iskola tanárai zárandoklatot szerveztek Csíksomlyóra, a pünkösdi búcsúra. Ezt először egy kirándulásnak fogtam fel, mondván milyen jó lesz az iskolatársaimmal bejárni Erdély egyik részét. Ekkor voltam először zárandoklaton. Amikor megérkeztünk Csíkszeredába és látva a tömeget, valami különös érzés fogott el. Az emberek ezreivel együtt haladni a kegyhely felé valamiféle felemelő érzés volt.

A templom előtti téren egy hatalmas felirat volt, amin ez állt: „*Mária által Jézushoz*”. Ekkor értettem meg azt, hogy mennyire is fontos a Mária-tisztelet. A kegyzsobor előtt állva értettem meg, hogy mekkora nagy ajándék az, hogy van egy égi édesanyánk aki felé bármikor fordulhatunk. A Szűzanya tisztelet legszebb képe, amikor Jézus keresztje alatt ott állt anyja. A lator nem nézhet Jézus arcába, de tekintete találkozhatott a Fájdalmas Szűzanya tekintetével. A Szűzanya szeme visszatükrözte az irgalmas Jézus képét, és a lator felismerte benne a végtelen isteni szeretetet.

Az apokrif iratokban (ezek azok a zsidó és ókeresztény íráások, amelyek nem szerepelnek a Biblia könyvei között), Jakab ősevangéliumában találunk egy történetre, amelyet az egyház ősidők óta tisztel és a hagyományba beépíti, ez Mária születése. Az ő szülei Joachim és Anna szent életű emberek voltak, de gyermektelenek, ezért megbélyegzettek. Milyen szégyen lehetett ez nekik. Jakab leírja Anna bánatát aki így imádkozott:

„Mindenható Isten aki egyetlen szóval teremtetted az eget és a földet mondván teremtményidnek sokasodjatok és szaporodjatok. Te, aki megáldottad Ábrahám feleségét Sárát és öregségében megszülte fiát Izsákot, ajándékoz meg engem is méhemnek gyümölcsével és ne engedj engem kiszolgáltatni az emberek megszólásainak, mert én, ha fiút

vagy lányt szülök tiszta szívvel neked ajánlom és átadom azt a gyermeket a templom szolgálatára” és Isten meghallgatta ezeket az imákat.

Elküldte Gábor angyalt, aki így szólt Annához: „Meghallgatásra talált a te imádságod és lásd, leányt szülsz és Mária-nak nevezel és örvenedezni fognak neki a föld minden népei.” Így kapta a Mária nevet, aminek a jelentése királynő. Az a Mária aki fogantatásának pillanatától kezdve mentes volt az áterendő büntől és annak minden következményétől, aranyhíddá vált azért, hogy rajta keresztül lépjen majd a világba a megtestestült bölcsesség, a názáreti Jézus.

Az ő szeplőtelen szívének a szentélyéből lépett elő az, aki megmentette a világot, az egész emberiséget az áterendő büntől és annak következményeitől.

Mária életében egy merőben nagy változást hozott, amikor az angyal köszönti őt, a szentíró azt írja, hogy Mária zavarba jött, nagyon megrémült. A régi Izraelben súlyosan elmarasztalták és megkövezték a nem házias nőt, ha gyermeke lett. De Mária mégis igent mondott Istennek. Ebből az igenből fakadt a világnak a megváltása.

Ez Mária alapvető jelentősége, és ezért tiszteli és boldognak hirdeti őt minden nemzedék. Az evangéliumban azt olvassuk, hogy az angyali üdvözlés után Mária azonnal, sietve a hegyekbe indult, hogy ott legyen nagynénje, Erzsébet mellett, amikor majd megszületik János.

Három erény jellemzi ezt az utat: udvariasság, szorgalom és türelem. Udvariasság, mert Mária Erzsébethez intézett első szavai nem arra vonatkoztak, milyen nagy megtisztelésben részesült, amikor az angyal közölte vele, hogy Megváltónak édesanyja lesz, hanem szerényen, illedelmesen köszöntötte idős nagynénjét. Szorgalom, mert Mária az angyali üdvözlés után, amikor megtudta, hogy Erzsébet is gyermeket vár, azonnal útnak indult. Nehéz feladatra vállalkozott, de nem riadt

vissza a nehézségektől. És végül türelem, mert Mária három hónapig maradt Erzsébetnél, mindaddig amíg János meg nem született.

Idézzük fel azt a jelenetet is mikor a kánai menyegzőn Mária észrevette a fiatal házasok gondját, anélkül, hogy bárki is a segítségét kérte volna, ő cselekedett. Ebből az evangéliumi részből merünk meríteni és közbenjárást kérni a Szűzanyától. Vianney Szent János ezt úgy foglalja össze, hogy amikor magas rangú személynek akarunk valamit adni, olyan által küldjük, akit szeret, hogy így kedvesebb legyen az ajándék. Imádságunknak is egészen különös érdeme van, ha a Szent Szűz mutatja be, mert ő az egyetlen teremtmény, aki sosem bántotta meg Istent. Egyedül a Szent Szűz tartotta meg az első parancsot: „Csak Istent imádd és szeresd teljes szívedből...” Az Atya mindent megad, amit a Fiú kér tőle. Éppen így megad a Fiú is mindent, amit Édesanyja kér.

Kedves olvasók arra kérem Önöket, hogy imádkozzanak Égi Édesanyánkhoz, hogy tartsa meg békében és szeretetben kispapjait, papjait és az egész Egyházat.

*A szerző egyházmegyének
I. éves papnövendéke*

Anyaság, várandósság, kontra járványhelyzet...

„Az anyaság a legnagyobb szentség a világon...
Fájdalomban, könnyben születik,
mérhetetlen öröm és bánat fakad belőle,
De nagyobb boldogságot nem adhat semmi,
Mint Anyának lenni.”

A fenti idézet úgy érzem elmondja mindazt, ami a címből adódóan a gondolataimban van.

Amikor majdnem 1,5 évvel ezelőtt elkezdtük szervezni májusi esküvőnket, még mit sem sejtettünk arról a világról, amiben jelenleg élünk. Gyermekeim is izgatottan várták 2020 májusát, amikor anyukájuk (is – ők ugyanis áldásukat adták) igent mond a számukra kedves, és apaként tisztelt leendő kistestvérük apukájának.

Aztán még előbb az élet kicsit keresztbe húzva számításainkat egy keményebb feladat elé állított mindannyiunkat. Kénytelenek voltunk hirtelen megtapasztalni a digitális világ mélyebb részeit. Szerencsére pedagógus nagyszülők támogatása mellett gyermekeimnek (Bence 12, Levi 10) nem kellett nagy negatívumokat tapasztalni, hisz mindenben mellettünk álltak. Szerencsére folytathattam a munkámat, nem kellett ez miatt kiszaknom anyaként a dolgozó nők világából.

2020. decemberének elején számomra is megváltozott a világ és mivel kiderült, hogy babát várok, ezért a munkát felfüggesztve (a vírus következő hullámában) úgy döntöttem inkább itthon, mint anya teszem magam hasznossá. A jó Istennek köszönhetően, nem kellett hónapokat, éveket várnom arra, hogy egy kis anygalka beköltözzön és a szívem alatt hordjam szerelmünk gyümölcsét és a következő nyáron már 3 kisfiú boldog anyukája legyek. Kisfiú? De jó lett volna egy kislány a két fiú mellé, hallom többektől. Nem, ez így van jól. Persze a családok nagy részénél „vegyes a felhozatal”, én mindig azt mondom, nekem Isten feladatot adott azzal, hogy 3 fiúgyermek anyukájaként „küzdjek meg” a mindennapi feladatokkal. Ez a feladat már a két nagynál is

megmutatkozik, hisz úgy gondoltam, ha már itthon vagyok és ismét bele kellett vetnünk magunkat a digitális oktatásba, legyenek velem. Tanuljunk együtt, küzdjünk meg a nehézségekkel. A nehézség, a kudarc (hisz nem mindig sikerült becsatlakozni az adott órára) mellett természetesen jutott bőven az örömből is. Volt sírás, nevetés egyaránt ebben az időszakban.

És igen, az anyaság gyönyörű, de mindemmellett egy komoly feladat. Légy megértő, kedves, kicsit szigorú és következetes is. Légy támasza gyermekeidnek. A következetesség számomra nem mindig ismert fogalom, amiről szerintem sok édesanya így vélekedik. Sok mindent megfogadok amikor felelnek vagy éppen nem fogadnak szót. Aztán jön egy következő nap, számunkra részemről új esélyekkel. Ilyenkor sem könnyű anyának lenni, hisz megfogadtam valamit aztán a másnapi pozitívumok hatására a gondolatban kiszabott büntetések pillanat alatt elszállnak.

Várandósság alatt szokták mondani, hogy akkor nyugszik meg az ember amikor megszületnek. Elgondolkoztató. Elgondolkozom ezen, most különösen, amikor a kistesó még odabentről helyesli a jelenlegi gondolataimat. Biztos így van ez? Aggodalom... ez a szó nagyon is jellemző az anyaságra onnantól kezdve, hogy az a kis élet beköltözik és együtt dobban a szívünk. Aggodalom az elején azokig a bizonyos mérőföldkövekig. Dobog a szíve vajon? Nincs semmi baj míg nem érezzük odabentről az apró rúgásokat? Lehet ezzel nem mindenki ért egyet, de két magzat elvesztésével a hátam mögött sajnós rám ez a jellemző. De tudom, hogy oka volt annak, hogy így alakult. Odafent szükség volt az én

kis angyalkáimra. Most viszont a jó Isten küldött nekünk egy szívárvány babát, aki velünk szeretne lenni és augusztustól majd együtt járunk a 11 órás szentmisékre. Most is, csak most még odabentről jelzi, hogy tetszik neki, amit János atya a szentbeszédben „mesél”, és a gitáros zenés miséken különösen nagyokat táncol...

Sokan aggódtak, hogy a jelenlegi helyzetben miért megyek... Azért, mert szeretnék, azért mert a jó Isten velem/velünk van és bízom benne, hogy vigyáz ránk és segít hogy egészségesen alig több, mint 2 hónap múlva megszülethessen családunk legkisebbje.

Az aggodalom kifejezés velem marad mindörökké, hisz a nagytesók hiába nagyok már akkor is aggódunk értük, legyen szó egy „anya elmentünk biciklizni!” „elmentünk bandázni az erdőbe” mondatról. Amíg haza nem érnek aggódunk és ez folytatódik további életük során, amikor felnőnek tovább tanulnak, családot alapítanak és még sorolhatnám.

Hiába telt el 10-12 év az ember nem változik csak átalakul szokták mondani.... Lehet mondani, hogy most kevesebbet aggódtam, hisz harmadik baba, de ez nem

igaz. Inkább azt mondanám, hogy megoszlott a figyelmem. Isten levette a vállamról annak az aggodásnak egy részét, ami a várandósságból fakadt azzal, hogy itthon voltak a fiúk és a tanulásról szóltak a délelőttök, délutánok.

Így a várakozás vége felé haladva pedig levette a vállamról az egész napos tanulás feladatát azzal, hogy végre visszatérhetnek a fiúk az iskolába. Most már újabb teendők akadnak a babavárás folyamatában - be kell rendezni a babaszobát, pár hét múlva pedig készenlétben kell állni, hogy hamarosan „Nagycsalád leszünk”.

Az anyaság témájában pedig itt (is) szeretném megköszönni szüleimnek – hisz anyaság, apaság egyenlő szülőnek lenni - hogy ők is osztoztak terheimben és rengeteg mindenben segítik a mindennapjainkat. Babával a pocakban online oktatásban egy kiskamasszal és egy kamasszal ezekben a időkben nehéz lett volna.

Egy idézettel szeretném zárni gondolataimat: „A gyermeked egyszer majd „kinövi”, hogy bárhol megöleld, de azt, hogy a szívét öleld SOSE.”

BESZÉLGETÉS

Jani atya beszélgetése hittanosokkal

Miért szeretnék anya lenni?

Felnőtként kiforrott elképzelésünk van dolgokról, konkrét céljaink és vágyaink, amelyek meghatározzák terveinket. De mindezeket úgy fogalmazgatjuk meg, hogy közben számolunk a környezeti tényezőkkel, ilyen-olyan körülménnyel, a „matematikai változókkal”. Úgy gondoljuk, mi már realisabban látjuk, mint a gyermek, akinek még csak idealizált álmai vannak, gyermeki vágyai, mert a világot még jónak, szépnek és harmonikusnak látja.

A gyermekek véleményét ezért nosztalgikusan meghallgatjuk, párás szemmel még talán bölintünk is hozzá, de már a következő gondolat, hogy ez csak az álom, hogy fog majd csalódní szegény kicsike, amikor szembesül a valósággal... És máris ítéletet mondunk afölött, hogy miként lehet és szabad gondolkodni a jövőről.

Ezért szép, hogy most az anyaságról hallgathatunk meg véleményeket. Néhány hittanosunk vállalkozott arra, hogy megfogalmazza, miért szeretne anya lenni, mit lát értéknek és szépségnek az anyaságban.

„Szeretném hallani, ahogy a gyermekem kimondja az első szavát és hogy láthassam, hogyan nő fel. Azt szeretném, hogy a gyermekem azt mondja: szeretlek anya! Azt várom, hogy gyermekemet tanítgassam és hogy jó életet biztosítsak neki”

/Pendli Réka – Liszt, 5.o/

„Azért szeretnék anyuka lenni, hogy érezhessem a gyermekem őszinte, tiszta szeretetét. Ugyanezt a szeretetet szeretném átadni a gyermekemnek. Egy anya addig felelős a gyermekéért, amíg az égiek el nem szólítják és ez a legszebb kötelék a világon”

/Székely Júlia – Eötvös 4.c/

„Azért akarok anya lenni, mert jó a gyermeknevelés. A gyerekek olyan viccesek, sok közös élményt át lehet velük élni. Meg azért, mert a gyerekeket lehet igazán szeretni, még akkor is, ha néha rosszat csinálnak.”

/Köröcz Leticia – Liszt, 5.o/

„Nekem mindig is az volt a legszimpatikusabb az anyaságban, hogy apró életet tanítok, nevelek az Életre. Az embernek persze vannak félelmei, főleg a terhesség alatt, hogy „Jó anya leszek?” vagy „Mi van, ha

elszúrom?”. Azt gondolom az a gyerek, aki szeretetben nő fel, nem lesz „elszúrva”. Bár nekem a legnagyobb félelmem az, hogy túlságosan is laza anyuka leszek majd. De ez még odébb van. Családot illetően nem tervezek. Na nem úgy, hogy nem akarok családot. Csak én hagyom, hogy alakuljon, ahogy alakulnia kell. A lényeg úgyis az lesz, hogy szeressem a társam és az apró kis életeim.

/Sághy Viktória – Mindszenty 12.o/

Milyen érzés anyának lenni?

Számomra az anyaság egy nagyon összetett dolog: ajándék, hivatás, feladat, sok öröm és aggodalom, néha fájdalmas forrása is, egy véget nem érő kihívás.

Hogy milyen érzés anyának lenni? Már várandósna is egy nagyon különleges dolog volt számomra. Beney Zsuzsa *Hogyan vártalak?* című versének sorai még a felbukkanó nehézségek ellenére is mindig életre keltek bennem:

*„Mint tavaszi reggel
a nap sugarát
fagyos téli este
jégsap csillagát,
mint alma ízét,
tejet, kenyeret -
pedig nem is láttalak még,
úgy ismertelek.”*

Anyaságomat ma akkor tudom a leginkább átélni, amikor együtt van a család, együtt látom a gyerekeket. Olyankor nagyon gazdagnak érzem magam, és tele van hálával a szívem, hogy ennyi gyermeket kaptunk ajándékba Istentől.

De az igazsághoz hozzá tartozik, hogy ez sokáig nem volt ilyen egyértelmű számomra: ahogy sorban érkeztek a gyerekek, bizony gyorsan összecsaptak a fejem fellett a hullámok: kevés volt a két kezem, rövid volt az éjszaka, sok volt a betegség, és szerintem minden anya tudná folytatni a sort.

Ma is gyakran mesés, hogy a gyerekekkel kapcsolatos sok tenni és elintézni-, megbeszélő eltarja előlem a pillanat jóságát, szépségét. Tipikus, amikor évek múltával a kezembe kerül egy családi kép – különösen igaz ez az ünnepek kapcsán készült képekre – és utólag csodálkozom rá, hogy jó, milyen szép kép, milyen aranyosak rajt a gyerekek, egy kedves családi együttlét – miközben pontosan emlékszem rá, hogy a képen elkapott pillanat nem volt mentes némi veszekedéstől vagy egyéb feszültségtől. Ma már tudatosan figyelek rá, hogy az esetleges rendetlenség, leivott ing és minden tökéletlenség ellenére is tudjak

itt és most örülni, és ne csak utólag.

Nagycsaládban anyának lenni, azt hiszem, külön meg kell tanulni: hogyan kell a konyhában, vagy egy kiránduláson több, különböző korú gyerekről gondoskodni, egyik pillanatban autómotort játszani az ovissal, és rögtön utána meghallgatni a középiskolás továbbtanulással kapcsolatos gondolatait... Hogyan kell ráérezni, mi a valóban fontos, nélkülözhetetlen, testi és lelki értelemben egyaránt, a többit meg hogyan kell elengedni.

Az egyik nagyon jó a nagycsaládban, hogy távlatok vannak benne: egy nehéz helyzetben tudom azzal vigasztalni magam, hogy ezen már átestünk, esetleg többször is; a kicsik emlékeztetnek rá, hogy a nagyok is még nem olyan rég ilyen kis aranyosak voltak; a nagyok megmutatják, milyen szép, komoly nagyfiú/nagylány válik nemsokára a kicsikből is.

Nálunk a gyerekek aránylag rövid idő alatt érkeztek, aztán hosszabb idő múlva bekopogtatott még egy. A legmeghatóbb pillanatok közé tartoznak azok, amikor a nagyobb testvérek gondoskodnak a legkisebből: nemcsak mert ilyenkor kiderül, hogy az éppen elégedetlen, morcos kamasz valójában odaadó, kedves, felelősségteljes, és igazából kenyérré

lehet kenni, hanem mert egyszerűen nagyon jó együtt látni a kicsit és nagyot, és közben tudni, hogy mindkettő a gyermekem.

Ma már nem csak azt tudom, hogy valóban „az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom”, hanem azt is, hogy ha mi elfogadjuk ezt az ajándékot, Ő gondoskodik rólunk. Ahogy a gyerekek érkeztek, megéltünk könnyebb és nehezebb időszakokat, és volt, hogy kétségbe is estem, de Isten sosem hagyott magunkra bennünket, nagyon sok mindenben és mindenkin keresztül gondoskodott rólunk. Most visszanezve látom csak, hogy mennyire!

Meghívtak családnapokra, hogy erősíthessük a házasságunkat, ha arra volt szükség; láttunk mintaként jó példákat, ha tanácstalanok voltunk, hogyan is kell egy nagycsaládot szervezni, megélni; találtunk házat, otthont, ha kinőttük az előzőt; kaptunk többször is munkát, jó fizetést, anyagi lehetőséget, ha bővült a család; támogató nagyobb családot, jó pótmamákat, amikor az igaziak nem tudtak segíteni; közösséget, barátokat, ha elfáradtunk a hétköznapi terhei alatt; bátorító szót, és hitet, ha nem láttuk, hogy lesz tovább; és még annyi mindent, hogy nem is tudnám felsorolni. Istennek legyen hála mindenért!

Anyaság

Megkérdezték egyszer: mi volt életem legnagyobb élménye?

– Mikor először láthattam meg születése után a fiamat – válaszoltam. Nem voltam már fiatal, 40 éves. Volt osztálytársaim közül néhányan már unokáztak. Három éve voltunk házások, szerettünk volna már gyermeket. Azt mondtuk, ha a jó Isten ad nagy öröm, ha nem elfogadjuk azt is.

2004 október elsején Rózsaeső imáestet tartott a Nyolc boldogság Község az Ferences Templomban. Kérést, levelet lehetett ekkor írni Kis Szent Terézhez: a férjem is, én is gyermekáldást kértünk.

Egy évvel később mikor visszakaptuk a leveleinket, kérésünk meghallgatást nyert: Máté fiunk 8 napos volt. Ő azóta is Kis Szent Teréz véndence, neve azt jelenti: Isten ajándéka. Három év múlva jött a kistesztvér, Péter. Összenőttek, együtt játszanak, együtt veszekednek, igazi testvérek.

Örülök, hogy két fiam van, focizunk, horgászunk, barkácsolunk

együtt, ami tőlem sem áll távol. Természetesen, ahogy nőnek és önálló-sodnak egyre több az aggodás értük.

Nem lehetünk már mindig mellettük, minden útjuk előtt kiskeresztet kapnak, a jó Isten oltalmára bízom őket és sokat imádkozom értük.

Születésüktől fontos volt, hogy hitre neveljük őket, minden este imádkozunk velük, és a vasárnapi mise is természetes. Volt egy nehezebb időszak, mikor „rosszalkodtak” a templomban, de aztán elkezdtek ministrálni, azóta ők is máshogy élnek meg a szentmiséket és mi is.

Nem mindig egyszerű a kamaszkor kihívásaira türelmesen és bölcsen reagálni, következetesnek lenni. Kell a Szentlélek bölcsessége ahhoz, hogy jól döntsünk: mikor van a leszidás és mikor az engedékenységek ideje?

Ajándékba kaptuk a gyerekeinket, nem a tulajdonunk. Nyesegetni, jó úton terelni, az üdvösségre vezetni őket, Istentől kapott hivatásunk,

melyhez kérjük is az Ő segítségét.

Hálás vagyok Istennek a feladatért, amit rám bízott, hogy mint minden édesanya társa lehettem a teremtés misztériumában, részese lehettem egy csodának, ami a nem létezőből életet hív elő.

TEMPLOMUNK

Molnár János Templomunk egyedi szakrális tárgyai 4. rész

Templomunk Szűzanya szobra, akit „dicsőséggel és tisztelettel” koronázott meg az Úr

Noha templomunk méltón viseli a katolikus jelzőt, mégis oly sokan hiányolják belőle a sok falfestményt, vagy szobrokat, képeket. Ezúttal nem arra figyelünk, hogy mi nincs, hanem, hogy mink van! A templomba belépő hívő szeme könnyen akad meg Szűzanyánk szobrán. A nyugati oldal hatalmas üvegablakán át sugárzó napfénybe öltözve áll égi Édesanyánknak, Szűz Máriának szobra.

A jelenések könyve megélt eseménnyé válik, amikor ragyogó Nap sugarai áradnak el a templomon, a nagy üvegablakon beömlő napfényben Mária úgy áll előttünk, mint amiről Szent János apostol ír, hogy „Az égen nagy jel tűnt fel: Egy Asszony, akinek öltözete a Nap...” //Jel12,1/.

A templom megépülése után a Mária Magdolna Plébánia megrendelésére érkezett a Szűzanya szobor, amely nem a mostani helyén, hanem a keleti oldalon lévő ablak előtt kapott helyet, háttérként pedig kép lepellel díszítették.

A Fatimában, 1917. május 13-án három pásztorgyermeknek megjelent szűzanya vonásait próbálja tükrözni a szobor. Noha az arca ugyanolyan kedves arc, a ruhája ugyanúgy fehér és szegélyén aranyozott minta található (egyszerűbb kivitelben), mégsem teljesen ugyanolyan, mint az ismertté vált kegyszobor, van pár eltérés:

Elsőként, talán, hogy a korona formája egy kissé eltér. Míg az eredetin a kereszt alatti kék gömb Földünket jeleníti meg, a miénk koronáján nem látható ez a forma. Az eredeti kegyszobor koronájában elhelyezésre került

az a pizstolytöltény, amellyel Szent II. János Pál pápát 1981. május 13-án meglőtték. Egy szép foglalatba helyezve a korona közepére belógatva örök emlékez lett annak, hogy a szent pápa a Szűzanya oltalmának tulajdonítja, hogy a golyó nem ért létfontosságú szervet, noha közvetlen közelről érte a találat. Kegyszobrunk koronáját Vendró György apát úr adományozta a közösségnek, amelyet ünnepélyes keretek között Konkoly István püspök út helyezett Mária szobrunk fejére.

Másik eltérés, a Szűzanya kéztartása. Az eredeti szobron összetett kézzel ábrázolják Égi Édesanyánkat, míg a mi szobrunk a fatimai üzenetek egyikének megformálása, az, ahogyan imára hív bennünket, hogy engeszteljünk a világ bűneiért.

Harmadik eltérés, hogy az eredeti szobor nyakában egy nyakék van egy gömb, amely aranyláncon függ, a mi szobrunkon a nyakék kevésbé hangsúlyos, helyette egy újabb fatimai üzenet válik láthatóvá a nyakék láncától körülhatárolva: Mária igazi éke, az ő Szeplőtelen Szíve.

A fatimai jelenések alkalmával Mária kifejezetten kérte Szeplőtelen Szíve tiszteletének elterjedését, gyakorlását, valamint azt, hogy a világot ajánlják fel az ő Szeplőtelen Szívének. Ez a feltárt szív még mélyebben láthatóvá és megérthetővé teszi a hívó ember számára Szűz Mária Szeplőtelen Szívének tiszteletét és ennek te-

ológiai üzenetét. Azt, hogy Mária Szíve az Isten akarata szerinti tiszta életnek a jelképe, valamint annak a szeretetnek a megmutatkozása, ahogyan Édesanyaként szeretne megtestesülni Igét, Jézust, és ahogyan anyaként szeret minket, embereket, az ő gyermekeit. A Szeplőtelen Szív tiszteletét nem találjuk meg az első századok Egyházatyáinak írásaiban, ellenben a középkorban, különösen a misztikus szentek tanítása nyomán fogalmazódik meg az, amit az Egyház mindig is vallott Máriáról.

Negyedik eltérés a fatimai kegyszobor nyakánál található díszes ruhacsatján, amely a vállára terített palástot tartja össze, valamint a Szűzanya földig érő fejkendőjének díszesen festett szegélyében fedezhető fel, amely kendő szinte teljesen elfedi az előbb említett palástot. Elfogadva azt, hogy az eredeti kegyszobor a maga páratlanságában és egyediségében kell, hogy őrizve legyen, így is nagyon szép ruhája van a mi szobrunknak. A gazdagon festett ruhájú eredeti kegyszobor jobban illeszkedik a neobarokk stílusban épült templomba, míg a mienk jobban harmonizál 16 éve épült, modern templomunkkal.

Ötödik eltérés, hogy az eredeti szobornál Mária csak felhőn áll, addig a nálunk található szobornál a felhő alatt láthatóvá válik az, amiként a Fatimában, egy portugáliai kisváros mellett, Cova da Iria határában három pásztorgyermeknek egy tölgyfa ágai között jelent meg hat alkalommal. Ennek a tölgynek egy stilizált verziója válik láthatóvá szobrunk talapzatánál, a felhő takarásában. És elől egy írás: FATIMA, utalva arra, hogy noha a szobor nem teljesen egyezik az eredetivel, mozdulatlanságával is tanít, némaságában is beszédes és sokat mondóan tanítja mindazt, ami több, mint 100 évvel ezelőtt elhangzott Fatimában.

A Szűzanya kezében Szentolvasót találunk. Ez is arra utal, miként a jelenések alkalmával rózsafüzér imádkozására bízta Mária a látnokokat. Az eredeti szobron, Mária összetett kezén függ az olvasó, a mienk jobbában tartja. Szobrunk 2019-ben, az önálló Plébánia 5. búcsúünnepén, június 29-én kapta meg ezt a Rómából érkezett, hófehér gyöngyökből álló rózsafüzért.

A Szűzanya posztamense később készült. A Képviselő Testület javaslatára a Reneszánsz Kft. készítette el Budapesten 2014-ben. Ennek eredményeként az amúgy 120 cm magas szobrunk, a talapzattal együtt 222 cm-ével valamennyiünk fölé emelkedik. Ezért mindazok, akik közbenjáró imáit kérve, bizalommal járulnak eléje, fizikailag is felnézzenek arra, akiben szemlélhetjük az Istentől eredetileg elgondolt ártatlan és büntelen embert, akire valóban igazak a Zsoltár szavai: „Kevéssel tetted őt kisebbé az angyaloknál, dicsőséggel és tisztelettel koronáztad, és kezéd művei fölé állítottad.” /Zsid 8,6-7/

Így magasodik fölénk a Szeplőtelen Szívű Szűzanyát ábrázoló szobor, akire, mint gyermek az anyjára tekinthetünk fel és kérhetjük emeljen fel bennünket elcsesztségünkől és majdan vegyen fel ne csak anyai karjaiba, hanem majd gyakor a mennybe is.